

Hibiscus rosasinensis

af Marianne Lapp

Hibiscus rosasinensis

novelle
2. udgave

© Marianne Lapp 2014

All rights reserved.

Ebogs-forside

© Marianne Lapp 2014

All rights reserved.

1. udgave af novellen er trykt i tidsskriftet Øverste Kirurgiske nr. 34, 2001.

Hibiscus rosasinensis er det latinske navn for hawaii-blomst

Hun står op - ingen forandring.

Hawaiibloomstens lusekulturer har endnu ikke udslettet sig selv ved hjælp af bakteriologisk krigsførelse de enkelte grene imellem. Tværtimod formerer dyrene sig lystigt, og deres spindelvævsagtige net indhyller efterhånden planten totalt.

Den lyseblå skjortebluse med den ækle plet har ikke ringet til materialisten efter et kemisk rensmiddel, modtaget det og ikke mindst bekostet det.

Oveni det nægter videomaskinen konsekvent at forbarme sig. På grund af en latterlig programmeringsfejl viser båndet stadig ikke Bruce Willis i færd med ene mand at udradere en mindre terroristhær, derimod en kedelig debatudsendelse fra Kanal København.

En person, som hun kun kender alt for godt, har ikke tilgivet sig selv sent i går aftes, for derpå ikke at have lagt besked på hendes telefonsvarer. Nej, han gik nemlig aldrig i seng, tænker hun. I stedet for har han brugt de små timer til at formulere et brev, hvorefter han er styrtet ned til posthuset, hvor lokale breve kan indleveres til omdeling samme dag inden klokken 6.30.

Hun sætter sig til at vente med en kop kaffe. Udsætter at gå ned efter et halvt birkesfranskbrød, for hun vil være der, når brevet dumpes ind gennem brevsprækken. Opfange det lille afmålte klask, når det lander på dørmåttten.

Denne venten
denne ulidelige venten i hvert af kroppens hjørner

Vakuummet mellem dørstolperne
tiltrækker mig uafladeligt
tvinger mig til at stirre kyklopisk ud

Det tomme rum
den sugende entré
denne venten med åben mund

Hun spiser frokost. Intet er hændt. Hendes hænder sitrer let. Hun opdager at hendes yndlingskop ligger på køkkengulvet, smadret. Hun forventer ikke at se stumperne samle sig, som kviksølvdråberne den anden dag løb sammen i en pøl, da termometeret knustes mod terrazzo. Men hun nåede da at aflæse temperaturen. Hun bøjer sig efter det største skår, nemlig den uskadte bund. "Københavns Porcelainsfabrik" står der under det grønne stempel.

Rose. Knop. Fad. Fin. Race. Pibe. Knap. Bil. Klor. Nar. Cola. Porre. Far. Prik. Pris.
Flakkeri.

De historiebærende genstande i rummet, som ingen funktionel berettigelse har. En plakat fra jazzfestivalen i 1991. Den dækker forresten over et hul i tapetet, så hun sletter den med det samme fra listen. En troldefigur. En kogle fra sommerhuset. Et søpindsvin af ældre model. De minder hende om, hvordan alting er kommet ind i hendes liv, men fortæller intet om, hvordan livet er kommet ind i hende.

De ting, hvis navn angiver funktionen, berettigelsen.
Øjentrøst. Brændenælde. Postbud. Smørkniv.

De ting, hvis navn ikke gør.'
Vals. Saks. Lys. Is. Reol.

Ordet porcelainsfabrik lod sig skille ad på den mest spændende måde. Hvad med ordet posthus? Hvad er det dog, det gemmer i sig? Et hus, hvor brevene bor. Hun rynker panden, og mærker hvordan bevægelsen får det til at trække i hårrødderne. Der er en forklaring på alting.

Dérnede på Glasvej har de simpelthen indrettet et helt kontor udelukkende til hendes breve: svar på ansøgninger, breve indeholdende jobtilbud, pengegaver, søde breve og pakker fra ham, breve fra... hvem som helst.

Personalet gennemlyser dem. Ja, det er præcis, hvad de gør. Overstiger antallet af negationer de positive ord i et brev, får hun lov at modtage det. Ellers ikke. De hygger sig med det, ja de gør! Hendes knyttede hånd hamrer ned i bordpladen.

Der er kun en underkop tilbage at ødelægge, men det sker ikke. Der sker nemlig ikke mere i dag.

Bud. At byde. At de byder hende det.

De holder hendes liv tilbage på det posthus. Hun åbner vinduet ned til Tuborgvej for at iagttage postbuddet i de sorte shorts og den røde polo-T-shirt.

Det er ham den unge i dag. Vistnok yngre end hende selv. Hun funderer: ser han ikke lidt tykkere ud, end han plejer? Lige der på maven. Der, hvor han har stukket brevet ind. Et af de sjældne, der er gledet forbi kontrollen på Glasvej.

"Vi er kede af, at vi af tekniske grunde ikke besvarede Deres meget interessante ansøgning om jobbet som researcher. Vi kan imidlertid nu tilbyde Dem et væsentligt bedre job, som netop vil matche Deres mange kvalifikationer. Med ønsket om et frugtbart samarbejde i fremtiden...".

Buddet bladrer mellem brevene i cykeltasken, tager så et fast greb om det gule styr. I det han smækker støttefoden op, råber hun:

- Stop!

Da han ikke reagerer, råber hun højere. Hun ser ham virre med hovedet, først til

den ene så den anden side. Endelig lægger han nakken tilbage, da hun for tredje gang råber:

- Stop!

Det er som om hun kan se hele vejen ned gennem hans hals, da han vender den åbne mund op mod hende. Huden på næsen er helt krøllet sammen. Han ser decideret ubegavet ud i den stilling. Men benene er pæne. Det ved hun fra sin faste udstationering ved dørspionen.

- Du er nødt til at aflevere det. Det er mit.

- Hvad?

- Mit brev! råber hun højt, så de kan høre det nede på posthuset.

Fyren tøver lidt, ryster så på hovedet. I E taten lærer man tilsyneladende ikke så meget om ekstravagant kundepleje. Såsom at lytte til folk.

- Så behold det da, din satan. Og resten med! smækker hun vinduet hårdt i.

En del af eftermiddagen går med, at hendes puls genfinder sit normale leje.

Næste dag banker han på, ikke fordi der er noget til hende, men fordi han altså ikke helt forstod, hvad det var, hun ville dagen før. Han står der i opgangen og stritter med en lokalavis, og hvis han er småforvirret over at have fået udvidet sin mission, så hjælper hun ham ikke.

- Du forstyrrer mig i mit arbejde, siger hun og snupper avisen ud af hånden på ham. - Det kræver nemlig stor koncentration. Nu må jeg begynde forfra.

Buddet undskylder og spørger venligt til, hvad hun bestiller.

- Jeg laver krydsogtværser.

- Kan man leve af det?

- Jeg *konstruerer* dem. Kender du for eksempel et andet ord for tidsrøver, fjols, fladpande og Efterretningstjenestens brevkontrol?

- Nej, siger han. - Ikke sådan lige på stående fod.

Uforstyrret og alt, alt for uskyldigt. De trænes i det! Han tillader sig endda at sende nysgerrige blikke rundt i hendes entré, hvorfra han uhindret kan glo videre ud i hendes diminutive køkken. Hun understreger, at hun må begynde forfra, og at det er et meget stort arbejde.

- Nå ja, siger han. - Jeg ved jo godt, hvad du hedder. Jeg hedder Ask. Det er dog bedre end Aske. Så slipper man for at blive kaldt Skod. Det kan jo være, du kan flette det ind.

- Skod eller Aske?

- Bare Ask. Det er et gammelt nordisk navn, pointerer han.

Hans kinder vidner om for megen sol og fremdrift på en usmurt, gul postcykel.

- Det ved jeg godt, siger hun og lukker døren på en så vidt mulig ikke-fornærmende måde.

Flette? Tror han, at det er jul?

- Jeg har fri om torsdagen.

Ordene, hans, strømmer ind gennem brevsprækken. Hun træder et skridt tilbage.

- Godt for dig.

Ask. Hvilken uventet skattekiste: Olivenfamilien. Styne. Vindbestøvet.

Mangeblomstrede. Dybgrundet. Højskovsdrift. Parkettræ. Den røde hibiscus, nu en gråindhyllet floffy eksistens, kan slet ikke være med: Prydbusk. Varieteter. Katost.

Om torsdagen finder hun ham - den vindbestøvede - stående midt inde i stuen. Han er næsten ikke til at kende. Har ikke engang shorts på, men på den anden side er det også overskyet. De har lovet heldagsregn. Ask inspicerer et par papirer på sofabordet, nogle som hun med vilje har lagt frem, så han har noget at rapportere om, når han vender tilbage til kontoret på Glasvej. Som det første afkræver han hende oplysninger om, hvilke blade hun leverer de hersens krydsogtværser til.

- Ingen. De er til mig selv, svarer hun.

- Skal de ikke løses?

- De er uløselige. Det er kun mig selv, der kender kodeordet. Hvis du gætter det, giver resten sig selv. Men det er ret svært for andre, for det kan være et hvilket som helst ord på hvilket som helst sprog i verden.

- Kan det være "mystifistisk"? spørger han.

Stadig stirrende på hendes papirer.

- Det er sådan noget, børn og går siger.

- Så det kan det altså godt være?

- Ja. Men det er det ikke.

Nu tager han et af arkene op. Sørme, om han ikke har den frækhed at påpege, at alle ordforklaringerne mangler.

- Det er jo det, jeg lige har sagt. Er du underfrankeret eller hvad?

Papiret lægges tilbage på bordet, og han søger mod den nærmeste reol. Lægger hovedet på skrå. Først til den ene side, så til den anden. Fotografisk hukommelse, ser man det. Det har hun også altid ønsket sig. Det ville betyde, at hun kunne kyle bøgerne ud i takt med, at hun kom igennem dem.

- Har du læst alle de bøger?

Ask går prøvende rundt i stuen. En kort fornøjelse - to meter til den ene side, og tre en halv på den anden led. Mere plads har hun ikke imellem reolerne.

- Hvis jeg var dig, ville jeg stive den her af.

- La' vær' med at røre ved den!

Han lader den rokke endnu mere. Selvfølgelig den gamle brune, som hun har fået af sin mor.

- Du ville også få en bedre udsigt, hvis du fjernede den fra vinduet. Se, dine planter trænger også til lys.

- Den der har lus. Det overlever den ikke.

Kaki-shorts og en hvid T-shirt. Det ville understrege hans fade farver på den helt rigtige måde. Den røde misklæder ham virkelig.

- Hende, jeg bor sammen med har mange planter. Det er en jungle, siger han og bøjer sig ned for at pille visne blade af hawaii-blomsten. - Palmerne når helt op til loftet.

- Nej, hvor dejligt...

- Men hun har ingen bøger overhovedet. Helt ærligt...

Nu retter han sig op, og bladene mellem hænderne rasler tørt.

- ... er det mig, du står og gløder efter altid?

- Jeg venter på en meget vigtig forsendelse, farer det ud af hende. - En pakke. En stor pakke ordbøger, faktisk.

- Jeg kommer slet ikke med pakker, svarer han på sin fiffige facon.

- Nej. Det tør de vel ikke overlade til dig endnu.

Ask bider sig i underlæben. Han har ellers gået med post i to år.

- På min gamle rute stod den samme, gamle dame altid og ventede på mig døren, når jeg kom op ad trappen. Så blev jeg inviteret ind på en Gammel dansk. Lige meget om jeg slet ikke havde noget post til hende. Så døde hun.

- Mens du var der? spurgte hun.

Hans træk bliver slappe.

- Ja, mens jeg var der. Hun var helt frisk og snakkede om alt muligt. Så sagde hun: "Ask, vil du poste et brev for mig?" og gik ind i stuen for at hente det, og der lød et bump derindefra. Der lå hun så, helt blå i hovedet, fordi hun ikke kunne få vejret.

Han har krammet bladene til smulder. Det drysser ud mellem fingrene. Gangesstøv.

- Brevet var til hendes datter. Nu bor jeg til leje hos hende, fortsætter Ask og virrer med hovedet. Som en singaleser, der ryster på hovedet, når han mener "ja". - De sagde, at det var et... et apo... apro...

- Et apoplektisk anfald, fuldfører hun. - Forfærdeligt.

Det trækker sig sammen i hendes bryst og mave.

- Næh, smiler han bredt. - Jeg bor billigt. Kun 500 om måneden, og jeg har hele overetagen for mig selv.

- At hun lå og døde på den måde.

- Ja. De gav mig også en ny rute, siger han og læner sig bagud for at støtte sig til den brune.

- Det var jo heldigt.

Så skrider hun.